

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U CRIKVENICI
Stalna služba u Krku
Bodulska 2/d, Krk

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Crikvenici, Stalna služba u Krku, po sutkinji Katji Bajčić, u pravnoj stvari tužitelja Dušana Trifunovića, OIB: 53359606809, Rijeka, Ivana Milčetića 14, zastupanog po punomoćnici Vesni Trifunović, odvjetnici u Rijeci, protiv tuženika 1. Teufika Čočića, OIB: 74926861605, Njivice, Gromačine 41, zastupanog po punomoćniku Nikoli Sabljaru, odvjetniku u Rijeci, i 2. ALFACOMMERCE d.o.o. u stečaju, OIB: 38671984092, Njivice, Gromačine 41, zastupanog po stečajnom upravitelju Marku Zagorcu, a on po punomoćniku Zinku Grguriću, odvjetniku u Rijeci, radi isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene 20. travnja 2024. u prisutnosti punomoćnice tužitelja, prvotuženika osobno i zamjenika punomoćnika drugotuženika, 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Nalaže se tuženicama Čočić Teufiku iz Njivica, Gromačine 41, i Alfacommerce d.o.o. iz Njivica, Gromačine 41, da solidarno vrate dug tužitelju Dušanu Trifunoviću iz Rijeke, Ivana Milčetića 14, u iznosu od 53.000,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a računajući od 02.06.2006.godine do isplate u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženicama da tužitelju solidarno naknade parnični trošak ovoga spora sa zakonskom zateznom kamatom sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a računajući od presuđenja do isplate u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužitelju Dušanu Trifunoviću, OIB: 53359606809, Rijeka, Ivana Milčetića 14, da tuženicama naknadi trošak parničnog postupka, i to tuženiku Teufiku Čočiću, OIB: 74926861605, Njivice, Gromačine 41, u iznosu od 15.000,00 EUR, a tuženiku ALFACOMMERCE d.o.o. u stečaju, OIB: 38671984092, Njivice, Gromačine 41, u iznosu 6.250,00 EUR, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 30. svibnja 2011. godine podnio tužbu radi isplate kojom traži od tuženika Teufika Čočića i ALFACOMMERCE d.o.o. da mu solidarno isplate iznos od 53.000,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan isplate, sa zateznom kamatom po stopi od 15% godišnje tekućom od 2. lipnja 2006. godine pa do isplate. Tužitelj da je prvotuženiku 27. prosinca 2005. godine pozajmio navedeni novčani iznos od 53.000,00 EUR, koji se prvotuženik obvezao vratiti tužitelju najkasnije do 1. lipnja 2006. godine, a u slučaju zakašnjenja prvotuženik se obvezao platiti i zatezne kamate od 15% godišnje. O zajmu je sačinjena Potvrda čiji je potpisnik i drugotuženik kao jamac platac. Kako tuženici nisu vratili pozajmljeni iznos, tužitelj predlaže da sud po provedenom postupku donese presudu kojom će naložiti tuženicima da solidarno isplate tužitelju dug od 53.000,00 EUR, s pripadajućim zateznim kamatama.

2. Tuženici su u odgovoru na tužbu od 5. ožujka 2012. godine osporili navode iz tužbe navodeći da su stranke 31. prosinca 2006. godine usuglasile sva međusobna potraživanja pa tako i iznos koji je predmet tužbe. Ta činjenica da je konstatirana na sastanku s tužiteljem održanom 4. veljače 2007. godine, a 3. veljače 2009. godine da je među strankama sačinjen obračun ukupnih međusobnih potraživanja, što je tužitelj potvrdio sastavljanjem pisane potvrde. Predlaže se stoga odbiti tužbeni zahtjev i obvezati tužitelja na naknadu parničnih troškova.

3. Na ročištu održanom 19. rujna 2012. godine sud je proveo dokaz saslušanjem tužitelja i prvotuženika te nakon što je izvršen uvid u isprave i priležeće spise, sud je presudom posl. br. P-541/2011 od 17. travnja 2013. godine prihvatio tužbeni zahtjev navodeći da iz pisane isprave od 3. veljače 2009. godine na koju se tuženici pozivaju ne proizlazi da bi stranke istom razriješile svoje međusobne odnose glede zajma od 53.000,00 EUR.

4. Povodom žalbe tuženika, rješenjem Županijskog suda u Osijeku posl. br. GŽ-1278/2014 od 29. siječnja 2015. godine ukinuta je prvostupanjska presuda te je predmet vraćen na ponovno odlučivanje. Županijski je sud posebno istaknuo da je zaključak prvostupanjskog suda da se isprava od 3. veljače 2009. godine odnosi samo na poslovne odnose parničnih stranaka glede pružanja odvjetničkih usluga suprotan samoj ispravi jer je u istoj navedeno da stranke nemaju međusobnih potraživanja niti po jednom osnovu.

5. U ponovljenom postupku na ročištu održanom 1. listopada 2025. godine proveden je dokaz dopunskim saslušanjem tužitelja i tuženika, 22. siječnja 2026. godine saslušani su svjedoci Rasim Čačić i Esad Dželalagić, a na ročištu 20. travnja 2026. godine svjedoci Jadranka Trifunović, Ramiz Fetahović, Senad Beganović i Vesna Trifunović, nakon čega je izvršen uvid u isprave u spisu i priležeće spise posl. br. P-216/10 i P-270/98 te je glavna rasprava zaključena.

5.1. S obzirom na promjenu službene valute tijekom trajanja ovog postupka, tužitelj je podneskom od 26. svibnja 2025. godine postavio tužbeni zahtjev na način kako je to navedeno u toč. I. izreke rješenja.

6. U smislu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 119/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 55/09, i 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22, 114/22, 155/23, dalje: ZPP) sud je savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, na temelju rezultata cjelokupnog postupka, utvrdio tužbeni zahtjev neosnovanim, iz razloga kako slijedi.

7. Parnične su stranke 27. siječnja 2005. godine potpisale ispravu naziva "Potvrda" (list 3 spisa), kojom je prvotuženik potvrdio primitak iznosa od 53.000,00 EUR od tužitelja, a koji iznos se obvezao vratiti najkasnije do 1. lipnja 2006. godine. Drugotuženik, čiji je prvotuženik zakonski zastupnik, Potvrdu je potpisao u svojstvu jamca platca.

8. Pravni odnos među strankama predstavlja ugovor o zajmu iz čl. 577. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, dalje: ZOO/91), kojim se zajmodavac obvezuje da zajmoprimcu preda određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenljivih stvari, a zajmoprimac se obvezuje da mu vrati poslije stanovitog vremena isti iznos novca odnosno istu količinu stvari iste vrste i kvalitete, pri čemu se zajmoprimac može obvezati da uz glavnicu duguje i kamatu. Da Potvrda od 27. prosinca 2005. godine sadržajno predstavlja ugovor o zajmu potvrdio je i Županijski sud u Osijeku koji je u obrazloženju rješenja posl. br. GŽ-1278/14, kojim je ukinuta prvostupanjska presuda, naveo da je "prvostupanjski sud pravilno zaključio da su u konkretnom slučaju tužitelj i prvotuženik sklopili ugovor o zajmu...kao i da je potvrda na listu 3 spisa dokaz o tome da su stranke sklopile ugovor o zajmu."

9. Među strankama zapravo nije ni sporno zaključenje ugovora o zajmu kao ni činjenica pozajmice iznosa od 53.000,00 EUR, već je sporno pitanje povrata zajma, pri čemu tuženici upiru posebno na pisanu ispravu od 3. veljače 2009. godine (list 8 spisa) navodeći da su istom razriješeni svi međusobni odnosi parničnih stranaka.

10. Naime, ispravom od 3. veljače 2009. godine, u kojoj su kao stranke navedeni tužitelj i drugotuženik, utvrđeno je da visina troškova zastupanja iznosi 60.000,00 kn, koji iznos će drugotuženik platiti tužitelju prema posebnom dogovoru te je suglasno utvrđeno da stranke više nemaju međusobnih potraživanja niti po jednom osnovu. Iako je kao stranka u uvodnom dijelu isprave naveden drugotuženik, kao potpisnik je naveden prvotuženik osobno te je ista i potpisana samo pod imenom prvotuženika, bez pečata drugotuženika.

11. Uz isprave od 27. prosinca 2005. i 3. veljače 2009. godine, u spis su dostavljene brojne isprave – obračuni međusobnih potraživanja stranaka sastavljeni od strane tuženika, računi za građevinski materijal, obračun troškova za radove koje su tuženici izveli kod tužitelja, obračun odvjetničkih troškova tužitelja. Međutim, isprave sastavljene od strane tuženika tuženika - obračuni dugovanja na listu 18-20 spisa, popis radova i utrošenog materijala na listu 28 spisa i sl., isto kao i obračun zastupanja sastavljen od strane tužitelja, predstavljaju jednostrane isprave. Stoga je zaključak suda da, osim isprava od 27. prosinca 2005. i 3. veljače 2009. godine koje su jedine potpisane od strane parničnih stranaka, ostale dostavljene isprave nemaju takvu dokaznu snagu da bi sud temeljem istih mogao nesporno utvrditi visinu međusobnih potraživanja stranaka ili eventualno učinjene prijeboje. Iako prijeboj - kompenzacija može biti jednostrana, nijedna od dostavljenih isprava nema značaj izjave o prijeboju,

a osim toga, za nastupanje pravnih učinaka prijeboga potrebno je da je druga strana primila izjavu o prijebogu, a za što u spisu nema dokaza. U odnosu na dostavljene račune za građevinski materijal, sud ne može sa sigurnošću utvrditi odnose li se svi računi na materijal utrošen prilikom građevinskih radova na objektima tužitelja.

12. Spisu prileži preslika presude Općinskog suda u Krku posl. br. P-216/2010 od 13. srpnja 2012. godine (list 88-92 spisa) kojom je ovdje drugotuženiku naloženo platiti tužitelju iznos od 60.000,00 kn, upravo temeljem isprave od 3. veljače 2009. godine i utvrđenja da drugotuženik duguje tužitelju iznos od 60.000,00 kn na ime troškova zastupanja. Međutim, sud je uvidom u ovosudni spis posl. br. P-216/2010 (Pu P-1916/19) utvrdio da je rješenjem Županijskog suda u Rijeci posl. br. GŽ-1549/2013 od 17. veljače 2016. godine prvostupanjska presuda ukinuta u toč. I. i III. kojima je naloženo ovdje drugotuženiku isplatiti tužitelju iznos od 60.000,00 kn i naknaditi trošak parničnog postupka, uz obrazloženje da je prvostupanjski sud dužan istodobno s navodima tužitelja, raspraviti i prigovor radi prijeboga koji je istaknuo tuženik. Već je u tom parničnom postupku, koji je pokrenut godinu i pol prije predmetnog, ovdje drugotuženik isticao da ima prema tužitelju potraživanje s osnova naknade štete u iznosu od 1.028.544,52 kn uzrokovane nesavjesnim postupanjem tužitelja prilikom zastupanja drugotuženika u ovršnom postupku protiv ABC 91 d.o.o.

12.1. Kako je nakon ukidne odluke otvoren stečajni postupak nad drugotuženikom, postupak je prekinut te do današnjeg dana nije odlučeno o tužbenom zahtjevu. Međutim, to nije od značaja za odluku u ovoj pravnoj stvari jer tužitelj tužbom od 31. svibnja 2011. godine potražuje isključivo iznos zajma, ne i iznos odvjetničkih troškova, dok tuženici ne ističu prigovor radi prijeboga radi čega sud ni nije utvrđivao eventualna potraživanja tuženika prema tužitelju.

13. Glede pitanja potraživanja tužitelja prema drugotuženiku s osnova troškova odvjetničkog zastupanja, spisu prileži presuda Županijskog suda u Rijeci posl. br. GŽ-3868/2015 od 17. veljače 2016. godine (list 201-205 spisa) kojom je prihvaćena žalba ovdje drugotuženika te je preinačena presuda Općinskog suda u Krku posl.br. Povrv-218/2013 i ukinut je platni nalog kojim je drugotuženiku naloženo platiti tužitelju iznos od 16.177,20 kn s pripadajućim zateznim kamatama, a koji iznos predstavlja trošak zastupanja drugotuženika u parničnom postupku koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Rijeci posl. br. P-110/2000. Nakon što je prvostupanjskom presudom platni nalog održan na snazi, drugostupanjski je sud preinačio presudu uz obrazloženje da su stranke ispravom od 3. veljače 2009. godine utvrdile visinu ukupnog duga drugotuženika prema tužitelju, pri čemu je posebno istaknuto da je tužitelj prilikom potpisivanja navedene isprave postupao u okviru svoje profesionalne djelatnosti te je trebao postupati s pažnjom dobrog stručnjaka, odnosno s povećanom pažnjom u skladu s pravilima struke.

14. Sud nije posebno ocijenjivao isprave koje nisu u vezi sa strankama ovog postupka i koje se odnose na treće osobe (primjerice presudu Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. P-497/2010, presudu Visokog trgovačkog suda u Rijeci posl.br. PŽ-5904/05), kao niti spis Općinskog suda u Delnicama, posl. br. P-270/98 budući je riječ o postupku između tužitelja i ABC 91 d.o.o. kao tuženika.

15. Tužitelj je u svom iskazu (list 12 spisa) naveo da je tuženiku posudio 53.000,00 EUR i da mu taj iznos nije vraćen. Prema navodima tužitelja, jedina isprava kojom je

reguliran njihov odnos glede predmetnog zajma je potvrda od 27. prosinca 2005. godine. U odnosu na objekt u Salatićima, tužitelj je iskazao da je isti gradila njegova supruga i da je drugotuženik dao materijal i strojeve i izvodio građevinske radove na tom objektu, a vrijednost kojih radova da je obračunata i kompenzirana s njegovim potraživanjem prema tuženicima s osnova odvjetničkih troškova. Potraživanje s osnova predmetnog zajma da nije bilo predmet kompenzacije niti su tuženici tražili da se isti kompenzira. Tužitelj nije imao povjerenja u tuženika da bi kompenzirao predmetno dugovanje, a na obvezu vraćanja duga tužitelj da ga je upozoravao i pisanim putem.

15.1. U dopunskom saslušanju (list 548-550 spisa) tužitelj je ustrajao kod iskaza od 19. rujna 2002. godine, a u odnosu na ispravu od 3. veljače 2009. godine iskazao je da je njome razriješen njegov odnos isključivo s drugotuženikom, ne i prvotuženikom. Ne zna je li on sastavio ispravu od 3. veljače 2009. godine, ali ako je njegov potpis na istoj, onda ju je potpisao. Njome da su obuhvaćena isključivo potraživanja tužitelja prema drugotuženiku i prilikom obračuna nije uzet u obzir predmetni zajam. Glede građevinskih radova koje je drugotuženik izvodio na kući u Salatićima tužitelj je iskazao da je vrijednost istih dijelom kompenzirana s potraživanjima s osnova odvjetničkih troškova, a dijelom plaćena, ali kako drugotuženik nikada nije dostavio obračun vrijednosti radova, ne može se utvrditi koji iznos je kompenziran niti kolika je ukupna vrijednost tih radova. Tužitelj ne zna ni koji su odvjetnički troškovi kompenzirani ni koliki je bio iznos kompenziranih odvjetničkih troškova, ali nakon svih kompenzacija preostao je iznos od 60.000,00 kn naveden u izjavi od 3. veljače 2009. godine. Nema pisane izjave o kompenzaciji. Za radove drugotuženika koji nisu kompenzirani dogovorena je cijena od 6.300,00 EUR koju je prvotuženiku isplatila supruga tužitelja. U vrijeme isplate iznosa od 6.300,00 EUR već je postojao dug prvotuženika s osnova zajma, ali je supruga tužitelja ipak platila dogovoreni iznos prvotuženiku. Tužitelj da je više puta pozivao prvotuženika na povrat zajma i pisanim i usmenim putem, ali o tome nema dokaza.

16. Prvotuženik, koji je u vrijeme zajma i sastavljanja potvrde iz 2009. godine bio i zakonski zastupnik drugotuženika, u svojem je iskazu potvrdio (list 13 spisa) primitak zajma od 53.000,00 EUR. Međutim, predmetno dugovanje da je dijelom zatvoreno kompenzacijom s vrijednosti izvršenih građevinskih radova na kući u Salatićima, a preostali dio iznosa tužitelj da je „skinuo“ s računa drugotuženika, a što da je konstatirano na zajedničkom sastanku 4. veljače 2007. godine. Prvotuženik smatra da su potvrdom od 3. veljače 2009. godine razriješeni svi njihovi međusobni odnosi, a ne samo odvjetnički troškovi.

16.1. U dopunskom saslušanju (list 550-552 spisa) prvotuženik je iskazao da je poslovni odnos njega i tužitelja bio vrlo kompleksan – tužitelj je zastupao drugotuženika, ali i prvotuženika privatno kao i članove njegove obitelji te su svake godine u prosincu vršili obračun međusobnih potraživanja, koji obračuni da su dostavljeni u spis. Tako su primjerice kod obračuna iz prosinca 2007. godine tuženici dugovali tužitelju 65.458,00 EUR, u što je bio uključen i iznos zajma, dok je tužitelj bio dužan tuženicima 60.705,00 EUR, a tužitelj je određen iznos „skinuo“ i s računa društva ABC 91 d.o.o. Iako obračuni potraživanja nisu potpisani od strane tužitelja, o sastavljanju istih da postoje svjedoci. Ispravu od 3. veljače 2009. godine sastavio je upravo tužitelj i prilikom sastavljanja te izjave obračunata su sva međusobna potraživanja stranaka, kako prvotuženika tako i drugotuženika. Drugotuženik da je

predmetnu ispravu potpisao i osobno, kao fizička osoba, jer su istim bila obuhvaćena i potraživanja tužitelja s osnova zastupanja prvotuženika i članova njegove obitelji, ne samo drugotuženika. Tužitelj i prvotuženik su navedenu ispravu potpisali istodobno, pri čemu prvotuženik da nije primijetio da je u uvodu iste kao stranka naveden drugotuženik, već je isti potpisao i kao fizička osoba. Tužitelj nikada nije pisanim putem zahtijevao povrat zajma, sve do podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari. Drugotuženik od supruge tužitelja nikada nije primio iznos od 6.300,00 EUR niti bilo koji drugi iznos na ime građevinskih radova na objektu u Salatićima, jer je vrijednost istih obuhvaćena kompenzacijom. Osim radova u Salatićima, kompenzirani su i radovi na objektu u Puntu te namještaj u apartmanu u Njivicama koji je kasnije ušao u stečajnu masu drugotuženika. Međutim, apartman u Njivicama nije u vezi s predmetnim zajmom, već zajmom od strane punice tužitelja.

17. Svjedok Rasim Čočić (list 688-689 spisa) je brat prvotuženika koji je bio poslovođa kod drugotuženika gdje je obavljao tehničke poslove raspoređivanja radnika na gradilišta, dobave materijala i sl. Nema puno saznanja o financijama, ali mu je poznato da je tužitelj 2005. godine pozajmio određeni novčani iznos radi povećanja likvidnosti društva, ali ne zna je li novac pozajmljen prvotuženiku ili drugotuženiku. Krajem svake godine prvotuženik, referenti drugotuženika i svjedok su radili obračun prema svim dužnicima i vjerovnicima jer su se dugovanja najviše zatvarala kompenzacijama. Svjedok nije bio prisutan na sastanku između tužitelja i prvotuženika kada su raspravljali o kompenzaciji međusobnih potraživanja, ali sjeća se da je na sastanku 2007. godine u uredu tužitelja u Rijeci bilo riječi o predmetnom zajmu te je rečeno da je isti kompenziran. Svjedoku je poznato da je o tome sačinjena pisana isprava jer je istu vidio, ali se ne sjeća ako je prisustvovao sastanku na kojem je sastavljena. Tijekom 2006. godine prvotuženik, svjedok i pojedini radnici drugotuženika su izvodili građevinske radove na kući tužitelja u Salatićima – osim krova, dopremali su i građevinski materijal za ostale radove koje su izvodile treće osobe, a o svim dostavama postoje dostavnice potpisane od vozača Jurkovića i radnika koji je na gradilištu u Salatićima primao materijal. Osim na kući u Salatićima, tijekom 2006. – 2007. godine radovi su izvođeni i u kući tužitelja u Puntu gdje su građeni ogradni zidovi i možda nadstrešnica, ali se ne sjeća dobro. Svjedok ne zna ništa o zajmovima Antona i Darinke Krizmanić niti o visini odvjatničkih troškova tužitelja. Zna da je tužitelju bio ustupljen stan u Njivicama koji je kasnije ušao u stečajnu masu drugotuženika, ali ne zna što se dogodilo s namještajem u stanu koji su dobavljali tuženici.

18. Svjedok Esad Dželalagić (list 690 spisa) je tijekom 2007. godine izvodio građevinske radove na kući tužitelja u Salatićima, i to vanjski betonski podzid i zid kojim je omeđena okućnica. Svjedok je izvodio i određene građevinske radove na kući (produžetke balkona, vanjsko stubište i sl.), ali sve nakon izgradnje krova. Dakle, u vrijeme kada je svjedok izvodio radove krov je već bio završen i na gradilištu nije vidio ni prvotuženika ni ostale radnike drugotuženika. Svjedok iz razgovora s tužiteljem zna da je prvotuženik izvodio radove na prvom katu i krovu. Ne zna od koga je tužitelj dobavljao građevinski materijal, ali prema njegovim saznanjima iz razgovora s tužiteljem, isti je sa svim radnicima funkcionirao na način da im je plaćao materijal koji bi radnici potom sami nabavljali.

19. Svjedokinja Jadranka Trifunović (list 741-742 spisa) je supruga tužitelja koja je iskazivala o dugogodišnjoj poslovnoj suradnji stranaka. Kada su ona i tužitelj htjeli

započeti gradnju kuće u Salatićima, tražili su ponudu drugotuženika koja im je bila previsoka pa su angažirali druge radnike. Drugotuženik se uključio tek u fazi izgradnje potkrovlja, krova i pripadajuće limarije. Cijena za navedene radove bila je dogovorena u iznosu od 6.300,00 EUR, koji iznos je svjedokinja osobno izbrojala i isplatila na ruke prvotuženiku. Navedena je cijena obuhvaća samo cijenu rada, dok su materijal ona i tužitelj plaćali posebno. Tako su svjedokinja i tužitelj sami platili dva šlepera cigla, drvenu građu i crijep. Ostali materijal za radove koje je izvodio drugotuženik nabavljali su na način da su platili materijal u trgovini koji su potom preuzimali radnici drugotuženika ili su samim radnicima davali novac da kupe sve potrebno. Nije joj poznat radnik imena Ramiz Fetahović. Svjedokinja nikada nije dobila obračun drugotuženika za izvršene radove i smatrala je da je isplatom iznosa od 6.300,00 EUR u cijelosti ispunila svoju obvezu prema drugotuženiku. Svjedokinja zna da je tužitelj pozajmio prvotuženiku 53.000,00 EUR 2004. godine, nije bila prisutna kod predaje novca prvotuženiku, ali ih je ona osobno prebrojala i stavila u kovertu. Svjedokinja je platila drugotuženiku građevinske radove 2008.-2009. godine, u koje vrijeme je tužitelj već potraživao od tuženika povrat pozajmljenog iznosa. Međutim, ona nije htjela miješati potraživanja svog supruga s tim radovima pa je odlučila platiti 6.300,00 EUR s čime da se tužitelj složio. O toj isplati nije sačinjena nikakva potvrda jer se njihov međusobni odnos temeljio na povjerenju. Svjedokinja se ne sjeća da su među strankama izvršene kompenzacijama, ali po njoj radovi u Salatićima nisu kompenzirani jer je iste platila, možda su kompenzirani radovi na kući u Puntu, za što drugotuženik isto nije dostavio račun. Riječ je o žbukanju malog ogradnog zida, pregrađivanju balkona plastikom i izradi mini kuhinje koju su trebali zamijeniti nakon dva mjeseca. Osim zajma od 53.000,00 EUR, novac prvotuženiku je pozajmio i otac svjedokinje Anton Krizmanić. Ne zna o kojem je točno iznosu riječ, ali kako zajam nikada nije vraćen, prvotuženik je na ime isplate istoga dao njenom ocu jedan apartman u Njivicama. Nikada nije napravljen prijepis prava vlasništva pa kako je drugotuženik u međuvremenu otišao u stečaj, na kraju su ostali bez stana i namještaja koji su platili 6.000,00 EUR na način da je za navedeni iznos cijene namještaja tužitelj umanjio svoje potraživanje s osnova odvjetničkih troškova.

20. Svjedok Ramiz Fetahović (list 743 spisa) je do 2014. godine bio zaposlenik drugotuženika i sjeća se izvođenja građevinskih radova na kući tužitelja u Salatićima, misli da su ih izvodili u razdoblju od 2005. – 2007. godine. Radove je izvodio drugotuženik i na gradilištu je uobičajeno bilo 5-6 radnika. Radili su potkrovlje i krov. Ne zna tko je nabavljao materijal, ali dovozio ga je kamion drugotuženika. U to je vrijeme vozač kamiona bio Jure Jurković. Ni tužitelj ni njegova supruga nikada nisu dali novac svjedoku da kupi potrebni materijal, a niti je svjedok vidio da bi novac dali nekom drugom radniku. Što se tiče radova u Puntu, svjedok se sjeća da je drugotuženik gradio ogradni zid dužine 25-30 m i visine cca 1,3 m. Svjedok je osobno izvodio te radove, a ne zna jesu li drugi radnici izvodili još kakve radove.

21. Svjedok Senad Beganović (list 743-744 spisa) radi u Trgovini Krk d.d. u odjelu građevinskog materijala već 41 godinu i poznato mu je da je drugotuženik imao s njima zaključen ugovor te su radnici ili Rasim, brat prvotuženika, dolazili preuzimati robu po narudžbi. Za svu preuzetu robu izdane su fakture, a svjedok ne zna za što je korišten preuzeti materijal. Svjedok poznaje Juru Jurkovića koji je radio za drugotuženika i vozio kamion s dizalicom. Poznaje i tužitelja koji je znao doći u Trgovinu Krk d.d. po primjerice kantu Jupola ili neki sitni materijal, ali se ne sjeća da je tužitelj ikada naručivao veće količine građevinskog materijala.

22. Svjedokinja Vesna Trifunović (list 744-745 spisa) je kći tužitelja i njegova punomoćnica u ovom postupku. Zna da su tužitelj i prvotuženik dugo godina poslovno surađivali, a bili su i bliski prijatelji. Zna da je njezin otac pozajmio prvotuženiku 53.000,00 EUR, ali nije bila osobno prisutna kod predaje novca, kao niti prilikom sastavljanja potvrde iz 2009. godine za koju navodi da su istom obuhvaćeni samo odvjetnički troškovi tužitelja, a ne i potraživanje s osnova predmetnog zajma. Međutim, svjedokinja nije bila prisutna na sastanku na kojem je ta isprava sastavljena. Svjedokinja je upoznata s gradnjom kuće u Salatićima. Nije bila prisutna prilikom isplate iznosa od 6.300,00 EUR prvotuženiku, ali majka joj je potvrdila da mu je predala navedeni iznos. Prvotuženiku je novac posudio i njezin djed Anton Krizmanić, i to 111.000,00 EUR koje prvotuženik nikada nije vratio. Na ime isplate tog duga je trebao biti prodan apartman u Njivicama, a radi čega nije došlo do prijepisa prava vlasništva s imena drugotuženika na ime Antona Krizmanića. Glavna je namjera bila prodati apartman i isplatiti dug, a ne prenijeti pravo vlasništva apartmana. Tužitelj da je isplatu zajma tražio i pisanim i usmenim putem.

23. Iskazi svjedokinja Jadranke i Vesne Trifunović te iskaz tužitelja od 1. listopada 2025. godine kontradiktorni su iskazu tužitelja od 19. rujna 2012. godine kada je isti iskazao da su tuženici nabavljali materijal i izvodili radove na kući u Salatićima, vrijednost kojih radova je u cijelosti kompenzirana s njegovim odvjetničkim troškovima. Tako tužitelj u prvom iskazu nije spomenuo da bi njegova supruga platila prvotuženiku 6.300,00 EUR niti da bi on ili supruga sami naručivali i plaćali građevinski materijal ili pak da bi novac za kupnju istog davali radnicima drugotuženika. Suprotno iskazu od 19. rujna 2012. godine, tužitelj je prilikom dopunskog saslušanja iskazao da je samo dio radova kompenziran, dok je svjedokinja Jadranka Trifunović iskazala da ne zna da bi ikakvi radovi na objektu u Salatićima bili kompenzirani.

23.1. Također, tužitelj je prilikom dopunskog iskazivanja naveo da ne zna je li on sastavio ispravu od 3. veljače 2009. godine, dok je na ročištu 19. rujna 2012. godine prilikom saslušanja prvotuženika izrijeком potvrdio da je upravo on sastavio ispravu od 3. veljače 2009. godine (list 13 spisa).

23.2. Sud ne prihvaća navode tužitelja da bi ispravom od 3. veljače 2009. godine bili regulirani samo odnosi tužitelja i drugotuženika, a ne i prvotuženika. Iz iskaza stranaka i svjedoka jasno proizlazi da su tužitelj i prvotuženik dugo godina surađivali i da je tužitelj pružao pravnu pomoć i tuženicima i članovima obitelji prvotuženika, a što potvrđuje i obračun troškova zastupanja kojim je sam tužitelj obuhvatio i troškove zastupanja trećih osoba. Ako je tužitelj sastavljao samo jedinstven obračun troškova zastupanja prvotuženika, drugotuženika i trećih osoba, te ako su njihova međuosobna potraživanja redovito kompenzirana, logično se nameće pitanje zašto bi ispravom od 3. veljače 2009. godine bila obuhvaćena samo potraživanja prema drugotuženiku. Osim toga, drugotuženik je potvrdio o zajmu od 27. prosinca 2005. godine potpisao u svojstvu jamca platca koji za obvezu odgovara isto kao i glavni dužnik te je vjerovnik ovlašten ispunjenje obveze zahtijevati ili od glavnog dužnika ili od jamca platca ili od oboje u isto vrijeme. Tužitelj je na ročištu održanom 19. rujna 2012. godine potvrdio da je upravo on sastavio ispravu od 3. veljače 2009. godine. Nije životno da bi vjerovnik, koji je ujedno i odvjetnik koji je vrlo dobro upoznat s obvezama jamca platca, prilikom sastavljanja isprave o visini dugovanja drugotuženika jednostavno ispustio iznos od 53.000,00 EUR za čiju isplatu drugotuženik odgovara na identičan način kao i

prvotuženik. Tužitelj tijekom postupka nije isticao da bi obveza drugotuženika iz predmetnog zajma prestala primjerice otpustom duga čime se eventualno ne bi zadiralo u obvezu prvotuženika. Tužitelj je prilikom sastavljanja isprave od 3. veljače 2009. godine koja se tiče upravo njegovih potraživanja bio dužan postupati s povećanom pažnjom. Tužitelju je kao odvjetniku jasno značenje izraza "niti po jednom osnovu" te je stoga sud u uvjerenju da su izjavom od 3. veljače 2009. godine parnične stranke zaista razriješile sve međusobne odnose.

24. Navodi tužitelja vezani uz apartman u Njivicama koji da je drugotuženik najprije predao u posjed tužitelju, a potom ga oduzeo jer je otvoren stečajni postupak, nisu u vezi sa zajmom koji je predmet ovog postupka, već se odnose na dogovore stranaka oko povrata zajma od strane Antona Krizmanića. To potvrđuju i iskazi svjedokinja Jadranke Trifunović („Moj otac Anton Krizmanić je prvotuženiku isto posudio izvjesnu svotu novaca koja nikada nije vraćena pa je tražio da mu prvotuženik na ime tog duga da jedan apartman.“) i Vesne Trifunović („Moj djed Anton Krizmanić je pozajmio drugotuženiku 111.000,00 eura koji iznos nikada nije vraćen. Na ime tog duga trebao je biti prodan apartman u Njivicama, a radi čega nije ni došlo do prijenosa prava vlasništva s imena drugotuženika na ime mog djeda.“).

24.1. Da su predaja i planirana prodaja apartman u Njivicama povezane sa zajmom od strane trećih osoba - Darinke, odnosno Antona Krizmanića (sud nije utvrđivao točnog zajmodavca jer to nije predmet ovog postupka), a ne tužitelja, sud utvrđuje i uvidom u raspravni zapisnik s ročišta održanog 3. veljače 2015. godine u ovosudnom predmetu posl. br. P-75/2013. U istom je predmetu (kasnije posl. br. P-2243/2015) na ročištu održanom 27. travnja 2015. godine saslušan ovdje prvotuženik koji je iskazao da je predugovor o kupoprodaji stana u Njivicama zaključen kao garancija vraćanja duga s osnova kamata iz ugovora o zajmu zaključenog s Darinkom Krizmanić, a da je kao stranka u predugovoru naveden Anton Krizmanić od kojeg nikada nije primljen nikakav zajam. Presudom posl. br. P-2243/15 od 27. travnja 2015. godine utvrđeno je da je predugovor o kupoprodaji nekretnine, i to upravo stana u Njivicama, raskinut s danom 1. svibnja 2009. godine. Neovisno o navedenoj presudi, a s obzirom na utvrđenje suda da je apartman u Njivicama bio garancija za povrat duga s osnova zajma, odnosno kamata iz zajma između Darinke ili Antona Krizmanića i tuženika, zaključak je suda da opisana presuda nije u vezi s dugovanjem koje je predmetom ovoga postupka radi čega sud ne drži odlučnom činjenice vezane uz predaju u posjed tog stana i jesu li tuženici u konačnici ispunili svoju obvezu prema zajmodavcu iz tog odnosa.

24.2. Međutim, značajno je da upravo tužitelj povezuje i isprepliće njegove odnose s tuženicima s odnosom tuženika i Darinke i Antona Krizmanića, što dodatno podupire stajalište suda da su odnosi stranaka bili vrlo kompleksni pa kako se prilikom utvrđivanja međusobnih dugovanja 3. veljače 2009. godine nije vodilo računa o osobi vjerovnika (jer dug za koji je "dan apartman u Njivicama" nije potraživanje tužitelja već Darinke i/ili Antona Krizmanića kao trećih osoba) tako sud vjeruje da se nije posebno vodilo računa ni o tome je li i po kojoj osnovi dužnik drugotuženik ili prvotuženik osobno. Nije uvjerljivo da bi tužitelj prilikom sastavljanja izjave od 3. veljače 2009. godine u obračun uključio dugovanje tuženika prema Darinki i/ili Antonu Krizmaniću koji uopće nisu potpisnici isprave navodeći da je za dio duga dan apartman u Njivicama (pri čemu u tom odnosu tužitelj uopće nije vjerovnik), a da bi propustio u dugovanje tuženika obračunati iznos od 53.000,00 EUR koji su tuženici bili dužni njemu osobno.

Dio izjave kojom potpisnici „suglasno izjavljuju da više nemaju međusobnih potraživanja niti po jednom osnovu“ upućuje na zaključak da su ispravom od 3. veljače 2009. godine obuhvaćena sva potraživanja tužitelja prema tuženicama – kako prema drugotuženiku, tako i prema prvotuženiku, posebno cijeneći činjenicu da je drugotuženik odgovarao za zajam od 27. prosinca 2005. godine kao jamac platac, dakle isto kao i prvotuženik kao glavni dužnik.

25. Svjedokinje Jadranka Trifunović i Vesna Trifunović su kao supruga i kćer tužitelja, a potomja i kao njegova punomoćnica, neposredno zainteresirane za ishod postupka. Navodi da je supruga tužitelja predala prvotuženiku 6.300,00 EUR, što tuženici izričito osporavaju, nisu potkrijepljeni nijednom ispravom, i o tome su iskazivali isključivo supruga i kćer tužitelja te sam tužitelj. U pravu su tuženici kada ističu da nije logično da bi supruga tužitelja, u trenutku kada je tužitelj već potraživao od tuženika povrat zajma od 53.000,00 EUR, platila prvotuženiku 6.300,00 EUR bez ikakvog računa i obračuna troškova radnika. Iako svjedokinja isplatu tog iznosa bez potpisivanja ikakve potvrde opravdava time da se njihov odnos temeljio na međusobnom povjerenju, sam tužitelj je u iskazu od 19. rujna 2012. godine naveo da zajam nije obuhvaćen kompenzacijom jer nije imao povjerenja u tuženika. Dakle, dok tužitelj s jedne strane iskazuje da nije kompenzirao iznos zajma jer nije imao povjerenja u tuženika, supruga tužitelja s druge strane iskazuje da je predala prvotuženiku 6.300,00 EUR bez ikakve pisane potvrde i bez prisutnosti ijednog svjedoka.

25.1. Sud stoga ne prihvaća iskaz svjedokinja da bi prvotuženiku bio isplaćen iznos od 6.300,00 EUR, kao ni da bi tužitelj i supruga pojedini građevinski materijal plaćali radnicima na ruke ili izravno u trgovini. Osim što je Ramiz Fetahović, koji već duže od 10 godina nije djelatnik drugotuženika i kao takav nije zainteresiran na ishod postupka, iskazao da mu ni tužitelj ni njegova supruga nisu dali novac za kupnju materijala, niti je vidio da bi takav novac dali radnicima na gradilištu, ni svjedok Beganović koji je zaposlenik Trgovine Krk 41 godinu se ne sjeća da je tužitelj ikada naručivao veće količine građevinskog materijala. Također, tužitelj je iskazao da nije naručivao građevinski materijal u Trgovni Krk d.d., ali nije precizirao u kojoj ga je onda trgovini plaćao i naručivao.

26. Iako svjedok Rasim Čočić nema neposrednih saznanja o sastavljanju isprave od 3. veljače 2009. godine, njegov je iskaz potvrdio složenost poslovnih i privatnih odnosa strana, izvođenje građevinskih radova na objektima tužitelja i uobičajeno kompenziranje međusobnih potraživanja stranaka.

27. Prvotuženik svoje navode o sastancima i obračunima potraživanja koji da su se održavali krajem svake kalendarske godine nije dokazao ispravama koje bi bile potpisane od strane tužitelja, ali je sud temeljem svega ranije navedenog prihvatio navode prvotuženika da bi ispravom od 3. veljače 2009. godine bila obuhvaćena međusobna potraživanja stranaka po svim osnovama, kako je to uostalom u ispravi i navedeno. S obzirom na složenost odnosa stranaka te isprepletenost poslovnih i privatnih poslova (zajam od strane Krizmanića, obračun troškova zastupanja trećih osoba i sl.), sudu prihvaća kao logičan i životan navod prvotuženika da je ispravu od 3. veljače 2009. godine potpisao i kao fizička osoba i kao zakonski zastupnik drugotuženika, u uvjerenju da su time konačno riješeni svi njihovi međusobni odnosi.

28. Iskaz svjedoka Dželalagića sud ocjenjuje irelevantnim za odluku u ovoj pravnoj stvari budući isti nema neposrednih saznanja o poslovnom odnosu tužitelja i tuženika, već je radove na kući u Salatićima izvodio tek nakon drugotuženika i svoja saznanja crpi iz navodnih razgovora s tužiteljem, a sudu nije ni životno ni logično da bi građevinski radnik s naručiteljem radova razgovarao o načinu plaćanja materijala ranijim građevinskim radnicima.

29. Rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. St-502/17 od 27. veljače 2018. godine otvoren je stečajni postupak nad drugotuženikom. Nakon otvaranja stečajnog postupka, drugotuženik je predlagao da sud donese rješenje o povlačenju tužbe u odnosu na njega budući da tužitelj nije u zakonom propisanom roku i pod zakonom propisanom pretpostavkama predložio nastavak postupka. Naime, tužitelj je ujedno i stečajni vjerovnik drugotuženika koji je prijavio svoju tražbinu i ista mu je osporena te je rješenjem od 16. svibnja 2018. godine tužitelj upućen na pokretanje parnice radi dokazivanja osnovanosti prijavljene tražbine. Prema odredbi čl. 269. Stečajnog zakona (Narodne novine 71/15, dalje: SZ) ako je u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka već pokrenut parnični postupak o tražbini pred državnim ili arbitražnim sudom, postupak radi utvrđivanja tražbine nastaviti će se preuzimanjem te parnice. Prijedlog za nastavak parnice može podnijeti vjerovnik čija je tražbina osporena u roku od osam dana od dana pravomoćnosti rješenja o upućivanju na parnicu odnosno primitka drugostupanjske odluke. Ako vjerovnik osporene tražbine koji je upućen na parnicu ne predloži nastavak parnice u navedenom roku, smatrat će se da je odustao od prava na vođenje parnice.

29.1. Dakle, prema čl. 269. SZ-a, u slučaju nepravovremenog prijedloga za nastavljanje parnice, smatrat će se da je vjerovnik odustao od prava na vođenje parnice što utječe na položaj vjerovnika u stečajnom postupku, ali ne i da se ima smatrati da je tužba u već ranije pokrenutom parničnom postupku povučena. Stoga sud nije udovoljio prijedlogu drugotuženika da se utvrdi da je tužba u odnosu na njega povučena, već je donesena meritorna odluka kao i u odnosu na prvotuženika.

30. Slijedom svega navedenog, a temeljem ocjene suda da su ispravom od 3. veljače 2009. godine koju je sastavio sam tužitelj obuhvaćena međusobna potraživanja stranaka po svim osnovama, kako je to izrijeком i navedeno u samoj ispravi, odlučeno je kao u toč. I. izreke presude.

31. Odluka o troškovima temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a prema kojoj je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj strani naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka. Sukladno čl. 155. ZPP-a, sud je prilikom odlučivanja o troškovima postupka odredio naknadu onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice. Tuženicima je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku prema Tbr. 8. 1. i Tbr. 9. u vezi s Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 138/23, dalje: Tarifa).

32. Prvotuženiku je priznat trošak pristupa na ročišta održana 29. ožujka 2012., 19. rujna 2012., 24. rujna 2015., 28. lipnja 2016., 5. prosinca 2017., 27. svibnja 2025., 1. listopada 2025. i 20. travnja 2026., svako u visini 1.000,00 EUR. Prvotuženiku je priznat trošak sastava žalbe od 18. srpnja 2013. godine u iznosu od 1.500,00 EUR i žalbe od 18. listopada 2023. u iznosu od 500,00 EUR te podnesaka od 24. rujna 2015. i 29. prosinca 2025. godine u iznosu od 1.000,00 EUR za svaki. Prvotuženiku je tako

s osnova zastupanja priznat trošak u iznosu od 12.000,00 EUR, što uvećano za pripadajući PDV iznosi ukupno 15.000,00 EUR.

32.1. Prvotuženiku nije priznat trošak pristupa na ročišta 27. travnja 2015. i 3. veljače 2015. godine jer ista nisu održana, kao niti trošak sastava podneska od 31. listopada 2012., 28. lipnja 2016. i 2. lipnja 2020. godine (koji trošak je pogrešno zatražen kao trošak pristupa na ročište umjesto kao trošak sastava podneska) jer su u istima samo ponovljeni raniji navodi te sud te podneske ne smatra potrebnima za vođenje postupka, kao ni trošak sastava odgovora na žalbu koji trošak prema ocjeni suda isto nije potreban za vođenje parnice. Prvotuženiku nije priznat ni trošak sudskih pristojbi jer su iste zatražene "po odluci suda", a sud o trošku odlučuje isključivo za određene zahtjev stranke (Županijski sud u Varaždinu, Gž Ovr-435/21).

33. Drugotuženiku je priznat trošak sastava podneska od 10. lipnja 2020. godine u visini 1.000,00 EUR te trošak pristupa na ročišta 27. svibnja 2025., 1. listopada 2025., 22. siječnja 2026. i 20. travnja 2026. godine u iznosu od 1.000,00 EUR za svako ročište, ukupno 5.000,00 EUR, što uvećano za pripadajući PDV iznosi 6.250,00 EUR.

33.1. Drugotuženiku nije priznat trošak sastava odgovora na tužbu ni trošak sastava podneska od 29. travnja 2016. godine jer su iste podnijeli sami tuženici, a ne odvjetnici. Drugotuženiku nije priznat ni trošak pristupa na ročišta održana 29. ožujka 2012., 19. rujna 2012., 24. rujna 2015., 28. lipnja 2016., 5. prosinca 2017., te trošak sastava podnesaka od 2. studenog 2012. (31. listopada 2012.) i 28. lipnja 2016. te trošak sastava žalbe protiv prvostupanjske presude jer je te radnje poduzeo punomoćnik prvotuženika koji je u to vrijeme bio punomoćnik i drugotuženika te je isti za navedene radnje bio ovlašten tražiti uvećanje troška zastupanja po osnovi zastupanja više osoba. Mišljenje je suda da nije pravično naložiti tužitelju naknadu istog troška dvama tuženicima kada je riječ o radnjama koje je poduzeo odvjetnik koji i dalje zastupa jednog od tuženika. Osim toga, trošak sastava podnesaka od 2. studenog 2012. (31. listopada 2012.) i 28. lipnja 2016. godine nije priznat ni prvotuženiku pozivom na odredbu čl. 155. ZPP-a.

U Krku, 28. svibnja 2026.

Sutkinja:
Katja Bajčić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda u tri (3) istovjetna primjerka, u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa presude.

Broj zapisa: **9-30888-b6cc5**

Kontrolni broj: **06991-758f0-5cb3f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Crikvenici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.